

Hồi 67

Ba Đời Hung Thủ Bị Phanh Thây

Cam Đường gắm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Văn bối không muốn nói dối. Vụ này e rằng văn bối không làm được.
- Tại sao vậy?
- Vì văn bối chuẩn bị rút lui khỏi chốn giang hồ.
- Ủa!

Ma Mẫu thất vọng vô cùng. Vẻ mặt này hiện trên con người sắp chết lại càng đáng áy ngại. Cam Đường liền đánh bạo đáp:

- Thôi được! Văn bối xin y lời. Nếu gặp cơ hội văn bối nhất định làm cho bằng được.
- Lão thân ở dưới hoàng tiền cũng cảm ơn người.
- Bất tất phải thế.
- Còn nữa... Lão thân chết rồi nhờ người đem thi thể lên táng trên ngọn núi phía nam khe hang này... bên cạnh mồ các con ta.

- Văn bối xin vâng lời.

Ma Mẫu nói xong, đờm rút lên cổ khò khè, xem chừng mục sắp tắt thở đến nơi.

Cam Đường tới đây với mục đích hỏi cho ra hung thủ đã hạ sát nghĩa phụ cùng nghĩa huynh. Nếu Ma Mẫu chết đi chàng chưa kịp hỏi thì thật là uổng. Chàng lại lập tức thúc chân nguyên vào rồi vội hỏi:

- Tiền bối! Còn điều kiện của tiền bối nữa.

Ma Mẫu đảo mắt hai cái. Nhờ chân nguyên của Cam Đường trợ lực, mục lại hồi tỉnh. Mục ấp úng:

- Chính là... Quỷ Kiếm Sầu... Phùng Nhất Âu.
- Phải chăng y là chưởng môn đời trước của Bách Độc Môn?
- Đúng thế!...

Cam Đường như người bị dội một thùng nước lạnh vào mặt, chàng run lên hỏi:

- Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu chết rồi phải không?
- Lão chưa chết.
- Sao? Lão chưa chết ư?

- Phải rồi!... Nhưng lão sợ báo thù... nên phao ngôn là đã chết rồi... Thực ra lão đóng cửa tiếm tu.

- Ủa!

- Vụ công án này chính lão thân được mục kích... vì thế mà lão không chịu buông tha lão thân.

- Hiện giờ lão ở đâu?

Ma Mẫu phải cố sức mới giơ tay lên được để trở vào lão già khô đét còn nằm cách đó ba trượng.

Cam Đường bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Chàng quên hết mọi sự, nhảy vọt lại run lên hỏi:

- Hấn đấy ư? Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu! Thế thì hay lắm! Không ngờ chuyến đi này lại gặp may đến thế!...

Cam Đường đang nói chợt phát hiện có điều khác lạ. Chàng cúi xuống thì Ma Mẫu đã tắt thở rồi.

Cam Đường nổi lòng thương xót, chàng rút thanh trường kiếm ở trước ngực Ma Mẫu ra, miệng lầm bầm:

- Tiền bối! Văn bối không biết lấy gì trả ơn tiền bối đã cho hay kẻ thù là ai. Nay văn bối vì nghĩa phụ nghĩa huynh mà báo thù, cũng xin dùng lưỡi kiếm này để an ủi hương hồn tiền bối dưới suối vàng. Văn bối hạ sát xong hung thủ sẽ tuân mệnh đem di thể tiền bối táng trên đỉnh núi phía nam.

Chàng nói xong cầm thanh trường kiếm tiến lại trước mặt Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu. Trên nét mặt tuấn tú của chàng bao phủ một làn sát khí dày đặc.

Lúc này chàng muốn hạ sát đối phương thật chẳng mất một chút hơi sức.

Món nợ máu truyền tới ba đời ai mà bỏ qua được?

Cam Đường vung kiếm lên lướt qua cổ Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu nhưng chưa chạm da thịt đối phương chàng đã thu kiếm về. Mất lộ sát khí, chàng đảo nhìn cả ba người rồi lấy ra ba viên Vạn Ứng Đan nhét vào miệng mỗi người một viên. Chàng ngồi bên cạnh để chờ đợi.

Chỉ trong khoảnh khắc Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu cùng cha con Phùng Thiếu Đan lục tục hồi tỉnh.

Quỷ Kiếm Sầu công lực thâm hậu hồi tỉnh rồi ngồi dậy được ngay. Lão đảo cặp mắt băng khuâng nhìn quanh một lượt, day lại chăm chú ngó Cam Đường. Lão khích động hỏi:

- Nữ ma đâu rồi?

Cam Đường lạnh lùng:

- Mụ chết rồi!

- Ủa! Nhai nhi! Người lại đến cứu lão phu lần thứ hai đó ư?

- Các hạ bất tất phải để tâm, vì tại hạ là kẻ đã lạm thi ân huệ mà thôi!

Lúc này cha con Phùng Thiếu Đan cũng đã nghiêng người lên được. Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ run lên nói:

- Y là Thiên Tuyệt Môn thiếu chủ Thi Thiên Đường.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu như người bị rấn cấn, giật nảy mình lên, lớn tiếng hỏi:

- Nhai nhi! Người đúng là...

Cam Đường vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chàng hững hờ đáp:

- Chính phải!

- Người...

- Ba vị hãy điều dưỡng thương thế cho công lực khôi phục lại rồi sẽ nói chuyện.

Tam đại Quỷ Kiếm Sầu từ ông đến cháu trở mắt nhìn Cam Đường ra chiều nghi hoặc, không hiểu hành động của chàng. Ba người cùng nghĩ bụng:

- Cam Đường không biết rõ chân tình vụ hung án ngày trước, nếu không thì chàng đã thừa lúc họ mất sức đề kháng mà hạ thủ rồi.

Lúc ấy ông cháu ba người vận công điều dưỡng.

Cam Đường mặt lạnh như băng, chàng ngó ba tên độc vật cả già lẫn trẻ mà trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng không ngờ vụ này lại may mắn đến thế. Chàng chẳng mất một chút hơi sức nào mà hoàn thành được điều tâm nguyện thứ nhất cho nghĩa mẫu. Giết kẻ thù rồi chàng không còn bị chuyện gì ràng buộc nữa và có thể tiêu dao tận bên trời góc biển cho hết đời.

Đột nhiên chàng nhớ tới vụ Ma Mẫu mượn sức mình để phục thù thì trong lòng không khỏi rúng động.

Sau chừng một giờ, Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu trị thương xong đứng dậy.

Cam Đường cũng đứng lên, chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã khôi phục công lực chưa?

Quỷ Kiếm Sầu bộ mặt trở như xác chết thoáng lộ một nụ cười mỉa máo, nói:

- Nhai nhi! Lão phu cảm ơn người...

- Bất tất phải cảm ơn.

- Sao người lại nói thế?

- Các hạ đúng là Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu?

- Ô! Người...

- Chắc là đúng rồi! Ba mươi năm trước cha con chúng môn Thi Lỗi phái Thiên Tuyệt bị chết thảm và bị phanh thây, phải chăng là kiệt tác của các hạ?

Quỷ Kiếm Sầu sắc mặt xám ngắt lùi lại mấy bước run lên hỏi:

- Tiểu tử! Người vì vụ đó mà đến đây ư?

- Đúng thế!

- Con dâm phụ kia đã nói cho người biết rồi ư?

Câu nói này chẳng khác nào hấn đã thừa nhận mình chính là hung thủ giết người. Cam Đường sát khí đằng đằng hắng giọng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Sở dĩ ta cứu người là để hỏi cho rõ câu chuyện rồi mới hạ sát. Đồng thời bản thiếu chủ tôn trọng lễ luật võ lâm, không giết kẻ đã mất sức chống cự. Người đã hiểu chưa?

Quỷ Kiếm Sầu cười rộ đáp:

- Tiểu tử! Người bản lãnh bao nhiêu mà dám mở miệng khoác lác đòi giết lão phu? Xem chừng bữa nay người cũng đi vào đây để bị phanh thây.

Cam Đường giận như điên lên, chàng nghiêng răng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Hiện giờ bọn người có đủ tam đại. Bản thiếu chủ sẽ gia hình các người như các người đã hạ sát hai đời chưởng môn phái Thiên Tuyệt.

Quỷ Kiếm Sầu lại bật lên tràng cười quái dị, lão nói:

- Tiểu tử! Lão phu biết rằng Thi Lỗi chỉ có một thằng con là Thi Thiên Tán đã bị chết ba chục năm trước đây. Thế mà người năm nay nhiều lắm là hai chục tuổi đầu vậy chắc người là đứa con hoang phải không?

Cam Đường nghe câu này như đâm vào ruột. Hai mắt tóe lửa, chàng quát lên:

- Bản thiếu chủ phải chẻ xương mi đốt thành than!

Xoẹt! Kiếm phong rít lên rùng rợn. Kiếm quang lóe ra như ánh ngân hà chụp xuống Quỷ Kiếm Sầu.

Võ học phái Thiên Tuyệt tuy có một đường kiếm đặc biệt, nhưng từ ngày Cam Đường len lỏi vào chốn giang hồ chàng không dùng đến bao giờ. Bữa nay chàng đã hứa với Ma Mẫu là sẽ dùng kiếm để báo thù cho mẹ, nên chàng mới mượn thanh kiếm của đối phương vừa rút ở trước ngực Ma Mẫu ra để xuất chiêu.

Phép dùng kiếm cần ở khí tĩnh tâm bình mà Cam Đường ra tay đang lúc điên tiết, tâm khí nhộn nhạo, nên chiêu kiếm của chàng coi bề ngoài rất lợi hại mà không phát huy được công lực đến tột độ. Nếu không thì công lực Quỷ Kiếm Sầu có cao thâm đến mực nào cũng khó lòng tránh thoát.

Chàng đã lĩnh hội tâm pháp trong Thiên Tuyệt Kỳ Thư. Vừa ra chiêu chàng biết mình phạm vào điều khí phi tâm động, liền lập tức ngưng thần tĩnh trí lại.

Quỷ Kiếm Sầu cũng là một nhân vật phi thường. Hấn thấy thái độ Cam Đường mà hoảng hồn, vì hấn không ngờ chàng còn nhỏ tuổi mà đã là tay cao thủ kinh thế hãi tục như vậy. Hấn không dám khinh địch, phải ngưng thần chờ đợi.

Cả hai bên ngưng tụ tâm nhìn nhau và chờ thời cơ ra chiêu để kết quả tính mạng đối phương.

Hai bóng người như quỷ mị từ hai bên tiến vào. Chính là cha con Phùng Thiếu Đan.

Cam Đường giờ trường kiếm chênh chếch lên, đứng sững như một vị thiên thần. Võ công chàng lên đến mức tối cao. Luồng kinh khí vô hình của chàng đã khiến cho cha con Phùng Thiếu Đan phải dừng chân lại ngoài hai trượng không sao tiến thêm được nửa bước.

Tình trạng dằng co kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Cha con Phùng Thiếu Đan không trầm khí xuống được. Chúng đứng ngoài định tạo cơ hội để cho Quỷ Kiếm Sầu ra chiêu. Hai cha con vừa đưa mắt cho Quỷ Kiếm Sầu vừa xô ra một luồng kinh khí.

Cam Đường hơi bị phân tâm.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu chụp lấy cơ hội này đánh ra một chiêu mãnh liệt. Sầm sầm!

Kinh khí và kiếm khí chạm nhau. Cha con Phùng Thiếu Đan bị luồng phản lực hất lùi lại ba bốn bước. Cam Đường bị chiêu thức mãnh liệt của Quỷ Kiếm Sầu đánh tới cũng phải lùi lại một bước dài.

Quỷ Kiếm Sầu thấy chiêu đầu thắng thế liền phóng luôn chiêu thứ hai.

Cam Đường sơ ý một chút chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng công lực chàng ít ra cũng còn cao thâm hơn Quỷ Kiếm Sầu đến hai bậc. Chàng lùi lại một cái và đồng thời phóng ra chiêu “Khổng Tước Khai Bình”.

Roac! Tiếp theo là một tiếng la hoảng. Quỷ Kiếm Sầu vội thu chiêu về lùi lại. Tay áo hắn bị mũi kiếm rạch rạch đến hơn thước.

Hai luồng mù đen từ hai bên xô tới. Đó là cha con Phùng Thiếu Đan đã dùng chất độc.

Một mùi hương khác lạ xông vào mũi. Cam Đường bất giác ngăn người ra.

- Coi chưởng đây!

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu thừa cơ phóng chưởng ra. Phát chưởng của hắn mãnh liệt phi thường.

Cam Đường bị hất lùi lại đến bảy tám thước.

Nhờ viên Tích Độc Châu mà Ma Mẫu đã tặng cho chàng nên chỉ bị nghẹt thở một giây rồi trở lại bình thường ngay.

Chất độc của cha con Phùng Thiếu Đan còn lợi hại hơn chất “Văn Hương Truy Mã” của phái Kỳ Môn nhiều. Muốn giải trừ “Văn Hương Truy Mã” phải có thuốc “Ngự Hương Phiêu Diêu”.

Người nào trúng phải “Văn Hương Truy Mã” là lập tức ngã ngay. Thế mà hiện giờ cha con Phùng Thiệu Đan thấy Cam Đường trúng hai lần độc vụ ghê gớm hơn mà chàng vẫn đứng vững thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ lại vung hai tay ra phóng chất độc vô hình lần nữa.

Hai mắt Cam Đường cơ hồ tóe máu. Chàng đảo nhìn Bách Độc Công Tử thét lên:

- Phùng Kỳ! Cứ xem một việc mi dùng thuốc độc để sát hại người Thanh Long Bảo thì đủ biết mi là kẻ tàn ác nhất thiên hạ.

Ánh hàn quang lóe lên!

- Ủi chao!...

Tiếng kêu chưa dứt Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã bị bay đầu ra xa ngoài ba trượng. Máu vọt lên không ngớt, tẩm thân gã từ từ đổ xuống.

Quỷ Kiếm Sầu thấy đứa cháu cưng bị giết muốn ra tay giải cứu thì đã không kịp nữa. Hắn gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Ánh hàn quang lóe lên. Bóng người sát vào nhau rồi lại xa ra. Vai bên trái Quỷ Kiếm Sầu máu chảy đầm đìa, ướt hết cả nửa người.

Phùng Thiệu Đan thấy phụ thân bị thương rút lui, miệng hắn la lên một tiếng bi thảm rồi nhảy xổ vào Cam Đường toan liều mạng.

Cam Đường cũng gầm lên:

- Người thứ hai phải chết là ngươi.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu sợ con mình lại đi vào vết xe của đứa cháu liền gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ lại. Động tác của ba người thần tốc phi thường. Nhưng theo con mắt tay cao thủ tuyệt đỉnh thì chỉ kém nhau một chút là đủ quyết định hơn thua sống chết.

Oẹ! Tiếp theo là tiếng rên ư ử và tiếng rú thê thảm đồng thời vang lên!

Phùng Thiệu Đan cả đầu lẫn một bên vai lia thân rớt xuống. Còn nửa người bị hất ra xa hơn trượng.

Cam Đường chém Phùng Thiệu Đan rồi thuận thế ngăn cản thân hình Quỷ Kiếm Sầu đang nhảy xổ đến. Tay trái chàng xoay lại đánh ra một chiêu kiếm kỳ bí tuyệt luân. Chiêu thức này những người thông thường không thể thi triển được.

Quỷ Kiếm Sầu uốn người đi để tránh nhát kiếm thì khuỷu tay phải hắn bị tay trái Cam Đường đột nhiên xoay lại nắm trúng, làm cho trật khớp. Hắn đau quá không nhịn được phải bật lên tiếng rên la, băng mình lùi lại.

Những động tác này tả thì lâu mà biến diễn không đầy nháy mắt.

Cam Đường nghiêng răng nói:

- Quỷ Kiếm Sầu! Ba mươi năm trước mi đã phân thân nghĩa phụ là Thi Lỗi và nghĩa huynh là Thi Thiên Tán của bản thiếu chủ. Bữa nay bản thiếu chủ phải đem người chặt làm tám mảnh.

Quỷ Kiếm Sầu tay và vai bên trái bị trọng thương, tay phải bị sai khớp. Hắn biết rằng nếu còn đánh nữa chỉ có một đường chết. Cặp mắt xanh lè lấp loáng, hắn không nói gì, bằng mình vọt đi.

- Chạy đâu cho thoát!

Cam Đường vừa quát vừa thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” vọt qua đầu đối phương. Cả hai người cùng hạ mình xuống một lúc.

Cam Đường cầm ngang thanh kiếm đón đầu. Mặt chàng đầy sát khí khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu bỏ vía. Bộ mặt trở như xác chết co rúm lại không còn ra hình thù gì nữa.

Cam Đường nói dần từng tiếng:

- Mi nhất định phải chết!

Quỷ Kiếm Sầu bộ mặt nham hiểm hung ác, hần học đáp:

- Thằng lỗi con! Mi cũng không sống được đâu.

Hắn nghiêng mạnh hàm răng vào đầu lưỡi rồi há miệng thổi phù một cái. Một làn mưa máu vọt ra như tên bắn bao phủ cả một trượng vuông.

Cam Đường không ngờ đối phương lại còn thủ đoạn này. Chàng vội múa tít thanh kiếm. Kiếm quang tạo thành một bức màn ngăn trở không để máu bám vào mình. Đồng thời người chàng cũng lùi lại hơn một trượng.

Quỷ Kiếm Sầu loạn choạng hai cái rồi ngã hỵch xuống đất.

Cam Đường cúi đầu xuống nhìn bất giác kinh hồn táng đờm. Thanh kiếm chàng cầm trong tay bị mưa máu phun vào mà thủng đến mấy chục lỗ nhỏ. Như vậy đủ biết chất độc ở máu trong người Quỷ Kiếm Sầu ghê gớm là dường nào! Nếu mưa máu trúng vào người chàng thì dù trong mình đã có Tích Độc Châu không đến nỗi chết ngay, nhưng da thịt cũng bị cháy sém tan nát. Đó là tuyệt chiêu cuối cùng của Bách Độc Môn để hai bên cùng chết. Cam Đường nghĩ tới đây không khỏi ớn lạnh xương sống.

Chàng lại nhìn đến Quỷ Kiếm Sầu thì hắn đã tắt hơi rồi. Hắn trợn mắt há miệng, máu thịt bầy nhầy trông rất ghê rợn. Người hắn tuy chết mà vẻ căm hận còn in trên mặt.

Cam Đường vung kiếm lên chém đầu lão, nhưng chàng không nhẫn tâm phá hủy thi thể hắn nữa.

Nguyên hung thủ đã mất đầu, tâm nguyện đã hoàn thành. Cam Đường thở phào một cái. Chàng chặt ba cái thủ cấp đặt liền vào nhau rồi cởi áo xác chết ra bọc lại cầm

trong tay. Chàng liệng thanh kiếm đi rồi cất bước đến bên thi thể Ma Mẫu ngồi nghỉ một chút. Đoạn chàng ôm thi thể Ma Mẫu đi về ngọn núi phía Nam.

Trên đỉnh núi này có một ngôi mộ lớn. Cây cỏ đã rậm um, nhưng chàng còn trông thấy bia mộ lờ mờ khắc lớn chữ “Cửu Tử Hợp Tủng”. Tấm bia này chắc là của Ma Mẫu dựng lên không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng nghĩ tới cuộc ác chiến dưới chân núi Thái Hàng lục tà bị chết, còn tam tà bị trọng thương. Theo lời Ma Mẫu thì chẳng bao lâu tam tà cũng chết nốt. Thế là nữ ma dâm độc đã tìm được thi thể chín đứa con táng vào một chỗ.

Cam Đường liền khoét một cái huyết bên ngôi mộ lớn, đặt thi thể Ma Mẫu vào. Chàng bỏ cả hạt Tích Độc Châu vào huyết rồi lấp đất đi. Chàng xoa sạch những chữ viết trên tấm bia rồi để lại. “Cửu Tà Ma Mẫu Chi Hợp Tủng”.

Mọi việc xong xuôi, Cam Đường cầm ba cái thủ cấp đi xuống. Chàng mới xuống đến lưng chừng núi thì mấy tiếng rú thê thảm, tiếp theo là những tiếng quát om sòm lọt vào tai chàng. Chàng không khỏi động tâm để ý lắng tai nghe thì những thanh âm này phát ra ở ngoài cửa hang. Chàng lật đật chạy như bay ra đó.

Tới cửa hang Cam Đường thấy bốn kiếm sĩ che mặt mặc áo trắng và mấy chục người áo đen đang chiến đấu kịch liệt. Trên mặt đất nằm lẫn năm xác chết áo đen.

Cam Đường còn cách không trường chừng năm trượng. Mắt chàng long lên, sát khí bùng bùng.

Cam Đường nhìn cách ăn mặc thì biết bọn kiếm sĩ che mặt mình mặc áo trắng là bọn Tử Vong sứ giả dưới trướng Bạch Bào quái nhân, còn bọn áo đen là đệ tử phái Thiên Tuyệt.

Trên chiến trường Cam Đường còn nhận ra Thần Võ viện chúa Khương Minh Tùng đấu với một tên Tử Vong sứ giả.

Hai người ngang sức không phân thắng bại, ngoài ra hai tên thuộc hạ của viện Thiên Oai là hương chủ Bàn Cửu Nương và hương chủ Phỉ Nhất Minh mỗi người đang chiến đấu với một tên Tử Vong sứ giả nhưng đều kém thế và bị nguy đến nơi rồi. Lại một tên Tử Vong sứ giả khác đang tả xung hữu đột giữa đám đông. Lưỡi kiếm của gã đi tới đâu là người bị thương hay bị chết tới đó.

Một tiếng rú thê thảm vang lên. Lại một tên đệ tử phái Thiên Tuyệt bị chặt đứt làm hai đoạn!

Cam Đường suy nghĩ rất mau. Chàng nhớ ra chuyện này mình lên Thái Hàng đã bảo cho đàn hương chủ Phỉ Nhất Minh viện Thiên Oai biết, nên đệ tử bản môn theo dõi tới đây. Một mặt bọn Tử Vong sứ giả vẫn theo dõi hành tung mình rồi hai bên chạm trán nhau mà phát sinh xung đột.

Lại một tiếng thét vang, một tên đệ tử phái Thiên Tuyệt ngã lăn xuống đất.

Cam Đường ruột gan tan nát nhẩy vọt vào trường. Chàng gấp ngay tên Tử Vong sứ giả đang tung hoành giữa đám đông.

Chát! Tiếp theo là tiếng rú rùng rợn. Tên Tử Vong sứ giả này bị Cam Đường đánh hờ một chưởng trên không mà đầu óc vỡ tan, ngã ngay xuống đất.

Tiếp theo là những tiếng reo hò:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ!

Cam Đường vẫn không ngừng tay xoay lại đánh tên sứ giả đang đấu với Bàn Cửu Nương. Đồng thời chàng phóng ra một chưởng đánh chết tên sứ giả đấu với Phỉ Nhất Minh.

Huych huych hai tiếng. Cả hai tên sứ giả chết nhẵn thây đường trường.

Bàn Cửu Nương và Phỉ Nhất Minh đang bị nguy cấp, đầu óc hôn mê. Hai người nhìn thấy Cam Đường thì thộn mặt ra.

Cam Đường lại chuyển thân hình về phía Thần Võ viện chúa, chàng lạnh lùng quát:

- Dừng tay!

o O o